

Sygn. akt V Kz 157/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sad. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Tomasza Śniega

po rozpoznaniu w sprawie W. D., syna A. i A. z domu M., urodzonego (...) w Ł.

podejrzanego o czyn z art. 157 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego w dniu 17 lutego 2017 roku

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi

z dnia 10 lutego 2017 roku, w sprawie sygn. akt IV 1 Kp 59/17, PR 1 Ds. 206.2017

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 249 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 3 k.p.k. zastosował w stosunku do podejrzanego W. D. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 8 lutego 2017 roku do dnia 9 maja 2017 roku, godzina. 15:15.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżyła w całości zażaleniem obrońca podejrzanego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest:

a) art. 258 § 3 k.p.k., polegającą na zastosowaniu tymczasowego aresztowania z uwagi na przyjętą bezpodstawnie obawę popełnienia przez podejrzanego przestępstwa;

b) art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż podejrzanym mógłby w sposób niedozwolony wpływać na toczące się postępowanie podejmując próby matactwa, podczas gdy aktualna postawa podejrzanego przeczy takiemu założeniu;

c) art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego w sytuacji, gdy pozbawienie W. D. wolności powoduje dla jego życia lub zdrowia poważne niebezpieczeństwo;

4) art. 251 § 3 k.p.k., poprzez niewyjaśnienie dlaczego Sąd uznał za niewystarczające zastosowanie nieizolacyjnego środka zapobiegawczego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowanie wobec podejrzanego nieizolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji oraz zakazu opuszczania kraju.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne.

W. D. jest podejrzany o to, że:

I. w dniu(...)roku w Ł. dokonał uszkodzenia ciała M. J. w ten sposób, że przewrócił ją na podłogę, a następnie uderzył ją kilkakrotnie pięścią w twarz i głowę oraz przy użyciu posiadanego noża zadał jej rany cięte w okolice twarzy i głowy, w wyniku czego spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci (...) które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia inne niż określone w art. 156 §1 k.k. trwające dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 157 §1 k.k.,

II. w dniu (...) roku w Ł. groził A. S. poprzez skierowanie w jej kierunku noża trzymanego w ręku uszkodzeniem ciała, która to groźba wzbudziła u zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Przesłanka ogólna warunkująca możliwość zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych podejrzanemu czynów, określona w art. 249 § 1 k.p.k., nie była kwestionowana przez skarżącego obrońcę. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w wysokim stopniu uprawdopodobnia sprawstwo zarzucanych podejrzanemu czynów, co wynika wprost z zeznań naocznych świadków zdarzenia i pokrzywdzonych oraz opinii sądowo-lekarskiej potwierdzającej charakter i rodzaj odniesionych przez pokrzywdzoną obrażeń.

Wbrew stanowisku skarżącego obrońcy w omawianej sprawie brak jest możliwości stosowania wobec podejrzanego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Zasadne było przywołanie u podstaw zastosowania tymczasowego aresztowania przesłanki szczególnej z art. 258 § 3 k.p.k. Z przywołanego przepisu wprost wynika, iż zastosowanie środka zapobiegawczego następuje w celu zapobiegnięcia popełnieniu przez podejrzanego nowego, ciężkiego przestępstwa. Aresztowanie prewencyjne jest dopuszczalne, gdy istnieje uzasadniona obawa, że podejrzany, który stoi pod zarzutem popełnienia zbrodni lub umyślnego występku, popełni przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu, bezpieczeństwu powszechnemu, a zwłaszcza, gdy popełnieniem takiego przestępstwa groził. Obawa popełnienia przestępstwa, o którym mowa w § 3 art. 258 k.p.k., wynikać może m.in. z wyrażonej przez podejrzanego groźby popełnienia takiego przestępstwa, a także z innych okoliczności ustalonych w postępowaniu (zob. Hofmański, KPK. Komentarz, t. I, 2007, s. 1171).

W omawianej sprawie trafnie ustalono, iż zachodzi duże prawdopodobieństwo, że podejrzany przebywając na wolności może popełnić przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, skoro w dniu zdarzenia popełnieniem takiego występku groził pokrzywdzonej. Nie można stracić z pola widzenia faktu, iż podejrzany zna wszystkie osoby, które będą uczestniczyły w sprawie. Nie można zatem dopuścić do sytuacji, w której podejrzany będzie próbował skontaktować się czy wpływać na świadków. Z uzyskanej w toku postępowania przygotowawczego opinii biegłych psychiatrów wprost wynika, iż podejrzany (...)i w aktualnym stanie zdrowia psychicznego W. D. istnieje wysokie prawdopodobieństwo ponownego popełnienia przez niego przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu powszechnemu.

W celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego zachodzi zatem konieczność zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, gdyż żaden inny środek nie byłby wystarczający. Dodatkowo odpierając zarzuty skarżącego obrońcy wypada przypomnieć, iż podejrzany będzie leczony w warunkach

szpitala więziennego, a zatem nie ma żadnych podstaw do tego by przyjmować, iż stosowana izolacja zagraża jego życiu bądź zdrowiu. Przeciwnie dotychczasowe leczenie podejrzanego nie przyniosło oczekiwanych efektów gdyż W. D. nie brał leków i spożywał alkohol.

Czas na jaki zostało zastosowane tymczasowe aresztowanie nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla wykonania czynności postępowania wskazanych przez prokuratora we wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania.

W sprawie nie ujawniono żadnej negatywnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania wskazanej w art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.